

ALBINA

REVISTA POPULARĂ

Apare în fiecare Duminică

COMITETUL DE REDACȚIE:

ION KALINDERU

P. Gârboviceanu	△	P. Dulfu
G. Coșbuc	∣	V. S. Moga
G-I P.V. Năsturel	∣	N. Nicolaescu
Gh. Adamescu	∣	Gr. Teodossiu
I. Otescu	▽	C. C. Pop. Tașcă.

Redacția și Administrația Strada Mântuleasa No. 9 — București.

Noua Parfumerie și Droguerie Medicinală TOMA BRĂTULESCU

București, calea Griviței No. 145 (lângă Gara de Nord). București.

Offeră onor. sale clientele parfumuri din cele mai renumite fabrici franceze, ruse, germane și engleze; pudre de orez, depilatoare și sapone alese, briliantine, superbe colorante pentru păr, diferite loțiuni, apă de colonia, de lavande, de verveine și portugal, etc., ape și pomezi de quinquina parfumate, Capilarine, col-cream de la prințese și comestice igienice, piepțini fini, Odol, perii, paste pentru dinți, thermometre pentru baie și diferite feluri de bureți, glicerină, vasilină, lanolină și tot felul de articole pentru tualete.

Articole pentru menagiu, ca: ceaiuri, cafea și cacao în sămânță și pulbere, făină lactată Nestlé, culori vegetale, arome și esențe pentru liqueruri și limonade, romuri și cognacuri, esențe pentru conserve alimentare, Sifoane cu cari se prepară ape gazoase, alcool și sistematice mașine pentru spirt denaturat, ape minerale și diferite săruri pentru băi, cum și prafuri «Zackerlin», carboral, borax, acid boric, naftalină iestină, bicarbonat de sodiu, salol și chinine, etc. Aniline și culori, aparate, accesorii și gata soluțiuni, băi, pentru fotografie. Uleiuri și grăsimi minerale, parafină, benzină și vasilină americană, terebentine, pensule, lacuri și culori pentru pictură, vopsele, ceară și sărmă pentru parchete, etc.

Diferite ierburi alese, rădăcini, scoarțe, frunze, flori și semințe pentru ceaiuri în și muștaruri, precum și felurite uleiuri vegetale și animale, ca : unt de cocos, de in, de ricin și amigdale și curat ulei din ficat de morun pentru cura de iarnă, etc.

Multe specialități farmaceutice române, franceze și germane, precum: bugie, balsamuri pentru viață, capsule, cataplasme, coaltare, crayoane, ceaiuri, drageie, elixire, emulsiuni uleioase, emplastre, glicerofosfate, globule, granule, injecțiuni, ovule, paste, pastile, perle, pilule, prafuri, săruri, supositorii, soluțiuni, siropuri și vinuri medicamentoase care, prin rolul ce îndeplinesc unele de a fi atiseptice și desinfectante iar altele nutritive și întăritoare, sunt preparate cu scopul de a fi întrebuițate la vindecarea suferințelor cărora să le redea sănătatea, forța și energia și de a le fi reconstituante ale sistemului nervos îndeplându-le cu totul anemia și slăbiciunea generală.

Bogat asortiment de cauciucărie și pansamente cum instrumente și accesorii de resortul Farmaciei, Obstetriciei și Chirurgiei, Opticii și Dentisticeii, ca : vată și tifloane, guthapercha și mușamale impermeabile, tuburi de cauciuc, canule, injectoare și sistematice irigatoare pentru Moașe și Lehuse, pompe trage-lapte și biberoane, ploști și lighiane de porțelan, specule, ață de mătase și ace, seringi, sonde, aparate inhalatoare, bandage și cercuri herniare, corsete elastice pentru doamne și ciorapi pentru varice, tuburi stomachale, pulverisitoare și vaporisatoare, preservative, suspensoare, thermometre maximale cum și alte utensile și accesorii de sticlă, aluminiu, platină, faianță și porcelan, ochelari, foarfeci și clești, etc.

La cerere, expediază în orice parte a Țării, contra ramburs, prompt și cu prețurile cele mai ieftine, ori și ce fel de mărfuri din această branșă.

Albina

Revistă Enciclopedică Populară

Abonamentul în țară pe an Lei 5 | Abonamentul în străin, pe an lei 8

» » » 6 luni » 3 | Un număr 15 bani

Pentru anunțurile în fiecare număr, Mica publicitate, 5 bani cuvântul.

Manuscrisurile nepublicate se ard.

SUMARUL:

Sofia Nădejde, Zi mamă și... pace! (povestire). — *Em. Gârleanu*, Altă dată (scri-soare). — *R.*, Babadag. — *O. Boiu*, Agricultura în California. — *N. Bradea*, Itrănirea copiilor mici după înțărcat. — *A.*, Mănăstirile din Dobrogea. — *Sf. N.*, Din vorbele reginei Luiza a Prusiei. — De pe Domeniile Coroanei. — Când e scarlatina molipsitoare? — În folosul agricultorilor. — Cronica săptămânii. — Cine sapă groapa altuia. . . — Informațiuni. — Reviste primite la Redacție.

Varietăți: Domesticirea lupilor. — Români în America.

Sfaturi practice: Pentru nimic în muștele.

Ilustrațiuni: Casa în care se află mormântul lui Gazi-Ali-Pașa în Babadag. — Mănăstirea Cocos; — Biserica Sf. Atanasie din Nicolțel; — Mănăstirea Celic-Dere din jud. Tulcea; — Schitul Saun din județul Tulcea.

Pagina glumească: Moșneagul de zăpadă.

Zi mamă și... pace!

inge și ninge, par'că 'nnăbușe lumea cu atâta puzderie de zăpadă: Fulgi albi cad mereu; nepăsători s'aștern unii peste alții, înceți, domoli; apoi purtați de vânt, nu-și află loc. Câmpia, cerul, nu se mai văd; văzduhul l-a împânzit ninsoarea. Căsuțele tupilate cu coperișurile lor de stuf, par movile de zăpadă. Tot satul e amorțit; nu mai zărești copii pe uliță nici fete vesele la fântână și nici babe cu furca 'n brâu să poarte vești-povești dela casă la casă. Viforul cu șuere de balaur e stăpân atotputernic; suflă și vâjăe furios lovind orice-i stavilește calea. Pân și dulăii stau doșiți sub vre-un pătul. De frica gerului și-a vijeliei, ascunse-s toate vietățile, plăpânde: stau pitite într-o aromeală soră cu moartea.

S'apropie amiaza. Măriuța a uncropit ceva de mâncare băeților. Din mămăliga, răsturnată pe fund, tăiată felii ese abur cald, albiu. Costițele sfârăe în cratiță, pân să vie și Neculai de la vite. Pe vatră pâlپae o cioată în mijlocul unei grămăzi de cărbuni roși.

S'aud pași în tindă, Lupeiu mârăe de sub râșniță, nu se 'ndură a-și părăsi culcușul calduț. Par'că ar zice: «Cineva, dar nu vă temeți, e om bun»

E mătușa Zamfira, soră cu mama Mariuței. Își scutură suma-

nul alb de zăpadă, mai dă cu mâna ninsoarea de pe cap, tropă-este din picioare și pe urmă întră încetișor în casă.

— Bună ziua, Măriuță!

— Bine-ai venit, tușică. Chiar te-am visat astă noapte și mă temeam să nu fi bolnavă.

— Nu, maică, nu; am zile câte buruene, zise bătrâna oftând dela inimă.

— Nu vorbi, tușică, așa, că mă supăr. Când mă uit la d-ta, par'că văz pe biata mămuca, Dumnezeu s'o ierte!

— Copiii sănătoșei?

— Mulțumesc lui Dumnezeu, sănătoși, numai obraznici; iarna asta m'au nebunit.

— Copil cuminte și babă frumoasă, cine-a mai văzut? Li se urește și lor drăguții cu atâta frig și vrenuială. Să le dea mătușa câte-un covrig și nuci, să mai aibă cu ce le trece de urit.

În vremea asta veni și Neculai.

— Bine-ai venit, tușă!

— Bine v'am găsit. Bucuroși de oaspeți?

— Din toată inima. Pe la D-voastră prin sat, ce mai veste? Tot iarnă ca pe la noi?

— Două ierni și-o vară, dragă nepoate.

— Ai venit singurică? Ce Dumnezeu! Ilie n'a putut pune iapa la căruță să te arunce încoa?

— Să puie el iapa pentru mine?! Nu-l știi? E și mânzul crud, nu-i vorbă, zise bătrâna, părându-i reu de vorbele di'ntâiu.

— Dă-l în colo, prea-i hain!

Bătrâna oftă.

— Lasă, tușică, supărarea. Poftim la masă, cu ce-o da Dumnezeu.

— Nu vă supărați. Nu mi-e foame.

— Vai de mine, tușo! Chiar mă supăr de vorba asta. Poftim colea lângă sobă: Îi fi înghețată, zise Neculae.

— Mamă, mamă, noi venim? Intrebară copiii de pe cuptor.

— Stați la cald. Vă dă mama acolo.

La masă au vorbit de una de alta: de nutrațul vitelor că-i pe isprăvite și iarna e în toiu; de bir și de alte nevoi.

După mâncare, Neculai a plecat la primărie. Copiii au ațipit pe cuptor. Măriuța mai sta de vorbă cu bătrâna.

Mătușa Zamfira fusese în tinerețe femeie muncitoare. Acuma eră slabă și cam adusă din șale, trecută la față; ochii stinși spuneau că n'are putere. Pe față-i se așternuse măhnirea traiului, ajuns aproape de sfârșit, fără a fi fost ce-a dorit.

Măriuța vedeă că bătrâna are ceva pe inimă.

— Bietul unchiu, Dumnezeu să-l ierte, l-am visat, or fi vre-o două săptămâni. Par'că zicea: «Aveți grijă de Zamfira!».

— Mai bine ași fi murit eu înaintea lui, decât rămăneam pe seama fetei și-a generelui!

— De ce n'a trăit biata mămuca, s'o pun la icoane? făcù Măriuța.

— Ce vor ei dela D-ta?

— Gura maicăi, ce vor! «Să muncesc, că nime nu dă mămăliga de pomană!»! Auzi vorbă? Par'că eu pe dânsa am crescut-o cu pomană!

— Bine, tușică, de câte ori m'am dus, te-am găsit ba torcând, ba legănând un copil, ca o bătrână!

— Astă noapte, el, cât pe ce să mă bată. Amândoi cu gura pe mine: să mă scol, să fac foc că-i frig și să primenesc copilul. Și eu, biata, atunci mă furase somnul. Și mă dor noaptea oasele, par'că nu le-ași mai mișcă din loc.

— Mai căinoși decât străinii! Nu se gândesc ei: la vârsta D-tale, nu mai e puterea tinereței?

— Nu, ei cred că pot și nu vreau. Numai ce-o auz pe Mândica: «Dar, cum puteai munci la casa D-tale? Te stiu, hai! Nu vrei. E mai lesne să-ți dăm de-a gata? Dacă ai fi mamă cu milă, ai căuta să m'ajuți, nu să-mi stai pe spinare».

— Auzi! Nu-s mamă cu milă! Eu, care am chinuit atâta cu dansa! Eră, de mică, slabă și bicisnică. De trei ori i-am ținut lumânarea. Era de patru ani și năsălnică varga lui Dumnezeu: pân la apă nu mă puteam duce s'o las. O luam în brațe și cobilița pe umăr. Cât am robit, maică, e de văzut, nu de spus. Dumnezeu mi-o crede. Din zece copii mi-au ramas ea și băiatul și, uit'te, bucurie. El, sărăcuțul, în armată. Când o veni nu găsește nimic. Ginerele de pe-acum se laudă că Vasile n'are nici un drept.

— Astea-s vorbe. Să vie: își scoate el dreptul lui. Pământul e dela unchiul.

— Maică, maică tu nu știi: casa și grădina sunt averea mea și m'am făcut lor danie. Gândind: «cu nora n'o să pot trăi, dar fata e sângele meu nu m-o obijdui, nu m-o oropsi. O îmbucătură și un colț de pat s'o îndură să-mi dea». Și, uit'te, cum se'ndură! Nu e masă lăsată dela Dumnezeu, să nu înghit cu noduri. Intăiu se iau la ceartă între ei și pe urmă se năpustesc pe mine. De-i mămăliga prea vârtoasă, eu, de vină: «Vă țin pe două și n'am parte de-o mămăligă a cătările...»

— Auzi? Te ține în case și'n toate ale d-tale! Doamne! Ce oameni!

— Mai zilele trecute ceartă că de ce n'aduc și eu apă, când văd donițele goale. «Rabzi de sete ca un câine, numai să-mi faci necaz». «Mamă, mamă, zic eu, de ce nu crezi tu că nu pot? Atâția copii, atâtea nevoi, atâtea supărări în viață, și-ți închipui că toate au trecut ca lumina prin sticlă fără s'o jignească măcar?».

— Când vrea omul, poate. Slavă Domnului mănânci cât și mine! Uit'te așa înghit bucățica, tot cu noduri. Doamne, de ce dă Dumnezeu zile unora mai multe decât se cuvine?

— Măcar el nu s'a nemerit mai omenos!

— Ce să zic de el? Un străin! Dacă ea, pe care-am păzit-o de foc și de apă, am purtat-o și-am născut-o în dureri, — doar are și ea copii, de le poartă chinul — și n'are milă! Îi zic, maică, și cu binele și cu plâns. «Crezi tu, dragul mamei, că pot începe viața dela capăt? Pot să alerg ziua după trebi, să car apă, să dau la vite, să fac de mâncare și noaptea să trudesesc străjuind și legănând copilul?».

— Mai vorbă? La vrâsta d-tale, ce putere să mai ai? Nici cât puui de găină! De-ar fi altfel, ai avea tinerețe fără bătrânețe.

— Bietul moșneag mereu mi-a zis: «Tu, babo, să nu te lași pe seama copiilor. Cât te-or ști că ai ceva, te-or nimeri, te-or căută cu bucățica; dar, cum te-or vedeă că n'ai nimic, s'a isprăvit și milă». A avut, bietul, dreptate. M'am strădănuit o viață și nu mi-i de odihnă nici de mâncare, dar mi-i jale că n'am milă dela

copilul meu. Când o văz așa tirană, mi se pune junghiu în capul pieptului. Nu credeam în tinereță, când auziam pe unii pe alții, zicând: «Un părinte, zece copii de-ar avea, pe toți îi ocroteste; dar părintele e unul și la ei loc n'are».

— Nu's toți copiii așa. Uit'te baba Irina: o îngrijește nora mai dihai ca pe mama ei. Dar feciorul? Nici pe di'nainte nu-i trece. Și tot cu vorbe frumoase. Mai eri mă 'ntâmplasem la cârciumă. El a luat ceaiu și zahăr. Dar fac eu: «V'ați boerit, beți ceaiu?». «Pentru mămuca: e slabă sermana, tușește. Să bea dimineața ceva cald, nu poate țineă cu noi până la prânz: Copiii și bătrânii își gingași. Dacă nu-i cauți, numai decât se prăpădesc!»

— Vezi milă? Ferice de ea, că l-a purtat și l-a alăptat, zice bătrâna ștergând două lacrimi. Nu știi, maică, uneori așa mă prinde o jale, că de nu m'ași teme de păcat, mi-ași face seamă.

— Vai tușe! Să și vorbești așa, că e mare păcat.

— Păcat! da, păcat! Dar când ți-i sufletul plin de amar, când te vezi așa interită de copilul tău, că n'are de tine pic de milă, uiți de păcat. Ce știi tu, dragul tușei!

— Ori cum, trebuie să-ți faci curaj.

— Ce curaj, maică dacă vezi că-i stai mare 'n ochi? Mă tânguie și, mă crede, mi-i rușine mie. Că de, chiar tu n'o să gândești fără voia ta, poate: «Uit'te își ponegrește copilul!» Dar de mare durere. Nu-i una'n sufletul meu, dar o sută. Crezi tu? Le-a făcut vaca și eu n'am gustat din lapte! Fierbe și beau pe furiș de mine! Eu n'am oropsit-o pe dânsa. Un covrig de-am avut, am dat fiecărui câte o fărâmă. Nu mi-e de laptele lor; dar de lipsa de milă. Nu zic să nu ție la bărbat și la copii; dar să fie și puțină milă de mamă, care-a făcut-o și-a crescut-o!

— Nu-i stă oare 'n gât? O pisică ții la casă și nu te 'nduri să nu-i arunci o îmbucătură de dulce.

— Cui seamănă, maică, nu știu, că nici eu nici bătrânul n'am fost uricioși.

— Știi ce, tușă, vino la noi. Nu pot eu suferi ca sora mamei mele să ducă așa traiu. Când te văz, par'că văz pe mămuca.

— Ce-o zice satul, gura maicăi?

— Ce să zică? Dar de ce n'are inimă?

— Ii dau, mamă, în vileag și mi-i jale. Vezi? E a mea: la un deget te tai și încă te doare; dar copilul e trupul tău, durerea lui e durerea ta, rușinea lui e rușinea ta. Mă răcoresc ție, că-mi ești ca și fată; dar s'o dau de pomină, nu, maică, de m'ar hăcu pe trunchiu, n'ași țipă!

— De, tușică, durere de mamă văz că ai. Ce folos, dacă ea n'are dragoste? Și doar e și dânsa mamă?

Bătrâna își șterse lacrimile cu dosul mânei.

— Maica Domnului, apăr-o preamilstivo, să nu sufere dela copii ce sufer eu dela dânsa...

Ninsoarea se tot întetea mai tare. Bătrâna se gătea de plecare.

— Ba nu, tușică, mâi la noi.

— Vai, maică, o să mă certe. Copilul cel mic e așa de rău; trebuie să ne ținem unul de dânsul.

— B- în locul d-tale, ași sta o săptămână încheiată, să simță lipsă, să crează că, așa cum nu faci n'mica, tot faci mult. Ești de vină: cu prea multă bunătate îi strici și-i înveți cu nărav.

— Gândeam să fie bine.

— Te sfătuesc să mai întorci cojocul. Calcă-ți pe inimă. O mai prinde frică, să nu întorni dania.

— Mamă, maină, dragoste cu sila nici dela străin nu-ți trebuie, dar, mi-te, dela copilul tău? Măriuță, te-ași ruga ceva.

— Spune, tușică. Văz eu că ai ceva. Nu în zadar veniși pe-așa vreme.

— Dar vezi: nu cumvâ să afle Mândica. A scris băiatul că are mare nevoie, să-i trimet cinci lei. Am și eu câteva parale ascunse de ei. Na zece lei, să-i dai la primărie cum e regula. Știi numele, ai mai trimes. Doar i-ar primi. Cine știe ce nevoie amară e pe dânsul! Dar nu cumvâ să afle ei; m'ar pune pe cărbuni.

— Ce Dumnezeu! Nu-i e frate? Ar putea da și dela dânsa. Uite'te al meu a trimes lui frate-so douăzeci de lei. Dacă frații, în de ei, nu s'or ajută la nevoie, străinii știu că n'or să-i miluească!

— E he, mamă, nici să nu știe că mi-a scris băiatul. A venit serisoarea la învățător și el mi-a spus în taină. Dacă ar află, îndată ar pricepe de ce-am fost la voi. Vezi așa fi dat învățătorului, dar află numai decât dela notar, că-i bine cu dânsul. Cu mâinile tremurând scoase din sîn un șervețel, în care avea le-gați zece lei.

— Numai să-i ajungă în mâini banii.

În ochii bătrânei eră o licărire vie, par'că vedeă bucuria băiatului, când o căpătă zece lei în loc de cinci.

Măriuța oftă, luând banii și gândi: «Câte răbdări sunt ascunse în ei. I-a strâns, biata, pe tors! Zi mamă și... pace!»

Sofia Nădejde.

Domesticirea lupilor.

Tschudi credeă că nu se pot domestici lupii, fiindcă sunt lacomi, răi, necredincioși, prefăcuți și put. Brehm eră de părere că lupul se potrivește în totul cu câinele și cu vulpea. Și unul și altul spun că lupul sătul e fricos; dar când e flămând, nu se teme de nimic. Un Svițerian, Möschi, a voit să vază cum e adevărul și a făcut o cercare. A cumpărat un lup tânăr (de 3 luni) și a izbutit așa de bine cu îmblânzirea, în cât se ține de stăpănu-său, îl ascultă, îl caută, îl găsește mirosindu-i urmele și nu fuge. Umblă singur pe uliță fără a face vre-un rău. Mânâncă din mână și cearcă să muște numai dacă îl bate. Dar știe de joacă și nu se supără când îl ia stăpănu-său de-l ridică în sus de labele di'ndărăt. Se joacă nu numai cu cățelii, dar și cu pisicile. Ar fi bun câine de vânat, căci adurmecă foarte bine.

Möschi crede că ținând lupii în domesticire din neam în neam, lesne s'ar putea face să fie tot așa de folositori ca și câinele.

(La Nature).

ALTĂ DATĂ!

(Scrisoare).

Imi spui, dragă prietene, să aștern «cât mai multe din acele colțuri sufletești», cari dau ființă atâtor amintiri ale copilăriei mele. Mă prind ușor să-ți trimit câteva crâmpeie pe cari le-am scris, nu de mult, într'una din acele clipe de liniște, care în viața noastră sbuciumată, despart totdeauna două dureri.

În dosul casei noastre se întindea grădina mare, plină de pomi. V'ați scăldat vreodată în mireazma a douăzeci de vișini înfloriți, câți aveam noi? Și astăzi uneori, când mă gândesc la locul acela, par'că-mi străbate până în suflet mirosul dulce-amar al florilor albe ca omătul.

.... Sunt lângă mătușa Smaranda, o rog să-mi deie o creangă. Bătrâna rupe o crenguță, eu o iau din mâna ei, să miros floarea, și deodată o arunc țipând. O albină mă împunsese la deget. Câte alintări, câte cuvinte blânde, până să-mi treacă!

Pe deget nu mi-a rămas urma acului albinei...

Pe inimă atâtea urme nu vor să se șteargă!

Când se îndulceau vișinile, îmi plăcea să le adun eu singur. Mătușa Smaranda plecă în jos creanga, și eu le culegeam una câte una. Când vedeam stolurile de vrăbii, că-mi luau înainte și ciupeau vișinile tocmai din vârf, unde erau mai roșii, îmi eră grozav de ciudă. Numai pe stigleți îi priveam bucuros, cum se prăpădeau în frunzișul stopit de fructul copt, ca de niște picături de sânge.

Odată un stigleț se așezase pe o creangă, aproape de pământ. M'am apropiat încet, încet, am întins mâna, dar pasărea a sburat din preajma mea. Am început să plâng. Mătușa Smaranda m'a dojenit: «Nu mai plânge! Ei, câte o să sboare din fața ta, copile!»

Așa a fost? Tu, suflete, trebuie să știi mai bine!

Odată m'am dus în grădină cu moșul meu. Eră într'o spre seară. Moșul luase cu dânsul și pușca. Un stol de vrăbii făceau un zarvăt neîntrerupt în câțina din fund. Nici n'am luat seama când moșul meu a pus pușca la ochi, și-a tras. Pe vrăbii par'că le-ar fi suflat odată vântul, așa s'au împrăștiat toate, în toate părțile. Am alergat într'acolo, câteva căzuse jos, moarte. Una se sbătea încă. Am luat-o în mână. Pe piept, în dreptul gusei, răsarise o bobită de sânge. Păsărica ținea ochii deschiși, mari, în ei par'că se turburase ceva. A murit în mâna mea.

De-atunci le-am îndrăgit și pe bieteles vrăbii.

Când plouă, nu-mi vedeam grădina. Nu mă lăsă să ies din odaie. Mă uitam de după fereastră. Și picăturile de ploaie se loveau de gîamuri, apoi se strângeau în boabe și lunecau în jos, ca niște lacrimi. Urâte îmi erau ploile! Și de ce plouă atât de des? Odată pe o bură de primăvară, m'am strecurat printre toți ai casei, am luat dintr'un colț cortelul mamei, și m'am furișat

în grădină. Sub căderea deasă a ploaiei, frunzele tresăreau ușor; prin tufele de pomișoară cântau pițigoii; earba erà atât de verde! Am luat o piatră, am dus-o supt un nuc bătrân, și cu cortelul deschis m'am așezat să privesc. M'au căutat prin toată casa. Când, în sfârșit, biata mama a dat peste mine, s'a oprit locului de m'a privit îndelung. Simt și acuma sărutările fierbinți pe obrazul meu umed, — atunci de ploaie, astăzi de ce ?

Sunt foarte mulți ani, de când am plecat de acasă. Am umblat prin multe locuri; am văzut multe grădini, dar nici una ca aceea a copilăriei mele.

De ce oare nu mai mirosoasă vișinii atât de frumos ?

Acum vre-o doi ani împrejurările m'au dus la Iași. Seara m'am îndreptat, singur, spre dealul Copoului. Am suit domol ulița tăcută, mărginită de aceiași tei bătrâni. Când m'am apropiat de casa noastră, m'am oprit să privesc. Grădinele din față cu buruienile crescute în voie, își ascunsese cărările, casa părea pustie. Numai în dosul unei ferestre ardea o lumânare. Cine sta oare în odaia mamei ? . . .

. . . . Acolo, drept în fața ferestrei erà patul mamei; alături o mesuță; de-asupra, portretul tatei; dincoace, o canapea și scaune; scăunașul meu lângă sobă; de bagdadie atârna o lampă mare, — supt ea mă uitam seara în cărțile cu chipuri. Ce copilaș va mai fi ascultat povești, între cei patru pereți, luminați acuma de slaba flacără a lumânării ? . . .

M'am dus pe lângă gard spre grădina mare, din dosul casei. Nu mai cunoșteam locul; nu mai erà nici un copac. Ii tăiasse pe toți! Numai nucul bătrân, de supt frunzișul căruia priveam într'o zi de ploaie, trăia încă, gârbov, în colțul lui. M'am dus până la el, își întindea, ca și atunci, o ramură dincolo de gard. Am ridicat mâna și am rupt o frunză. Am frecat-o între degete; mirosul sălbatic și amar mă pătrunse de-odată. Am plecat; în urma mea, copacul rămase singur, în întuneric, cu ramura întinsă, ca un lanț, care a fi voit să mă oprească.

M'am întors iarăși în dreptul casei. Am deschis încet portița, și m'am strecurat până lângă fereastra luminată. Odaia părea goală. Dar de colo, din colțul acela pe care-l văd și-acum, mi s'a părut că s'a desfăcut cineva, că a venit până lângă fereastra de al căreia geam și-a lipit obrazul, să mă vadă mai bine. Și'n ochii ceia mari, negri și adânci, am cunoscut ochii mamei. Erà dansa. Am vrut să fug spre ea, cu brațele întinse, dar chipul ei s'a șters repede; geamul rămase gol. Și mi-am amintit atunci de cuvintele bătrânei: «Ei, câte o să zboare din fața ta, copile!»

Nu, bătrâna nu mi-a prezis adevărat! Ce vedenie scumpă se întrepriază acolo? Cine își duce mâna la ochi și cealaltă o întinde spre mine? Tu ești, mamă! Nu mai plânge: alerg ca și altădată, să-ți sărut mâna!

Em. Gârleanu.

B A B A D A G .

Comuna urbană Babadag din județul Tulcea, este așezată la poalele unui deal înalt. De aci și numele localității, căci pe turcește *Baba* înseamnă *tată*, iar *dagh* munte, cum am zice noi: un fel de tată al munților.

Clima orașului e sănătoasă și poziția foarte plăcută; dar starea orașului este tristă, având strade înguste și case mici, vechi și ruinate.

Poporația este foarte amestecată. Se socotesc cam peste 3.000 de suflete: Bulgari, Români, Turci, Tătari, Greci, Armeni, Ovrei, Țigani.

Babadagul are două școli primare, biserici ortodoxe, geamii și o sinagogă. Locuitorii se ocupă cu creșterea vitelor și cu cultivarea pământului din jurul orașului.

El este un oraș vechiu. În vremea stăpânirii turcești avea o însemnătate deosebită, fiind reședința guvernatorului Dobrogei și având o populație care atinge 100.000 suflete. Cu timpul a decăzut și a ajuns în starea în care se găsește azi.

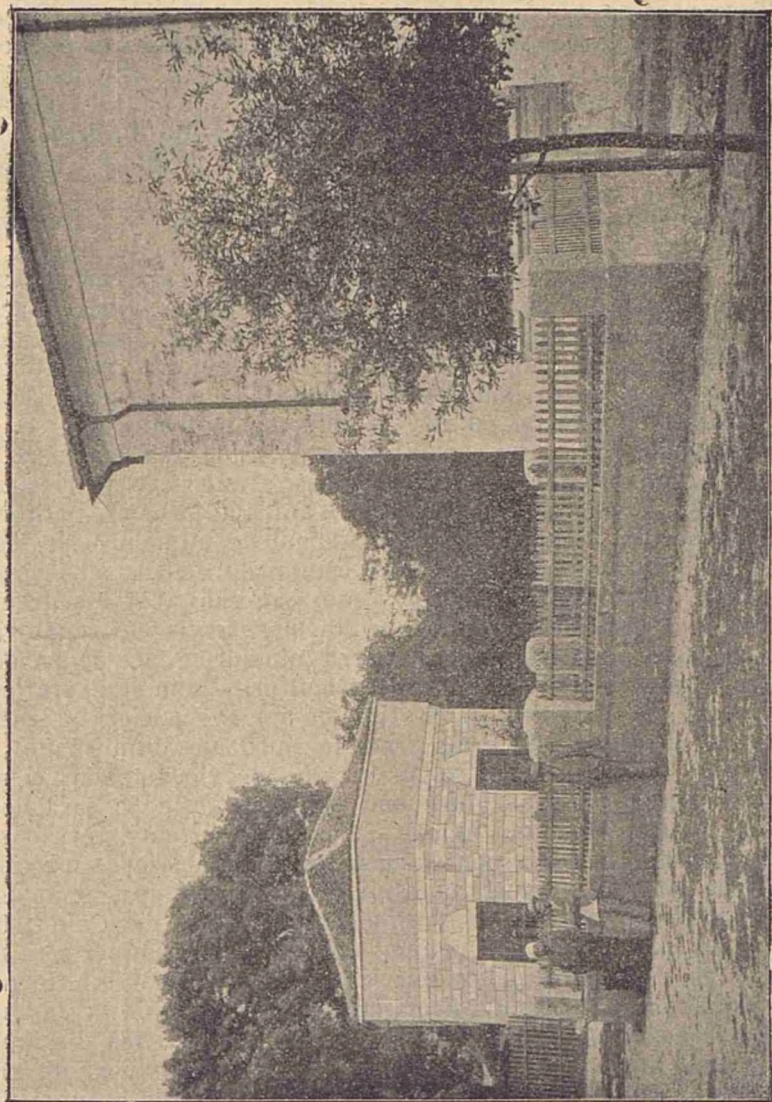
Până în 1901 a fost aci și un seminarium musulman (mutat de atunci la Medgidie). Acest seminarium se află într'un local propriu construit de Gazi-Azi-Pașa, unul din comandanții armatei turcești care a luat parte la împresurarea Vienei în 1683.

El a murit în anul 1691 și fost înmormântat într'o mică clădire de piatră ce se află în aceeași curte cu seminariumul și cu geamia.

R.

Români în America.

Din Transilvania se duc mulți Români în America. După o statistică dela sfârșitul lunei Fevruarie pe care o publică revista «Bunul Econom» din Orăștie, numai într'o săptămână au plecat 224 Români.

Casa în care se afla mormântul lui Gazi-Ali-Paşa în Babadag.

Agricultura în California.

Țara aceasta, al cărei nume în limba spaniolă însemnează *cuptor fierbinte*, face parte din statele uniunii Americii de nord; e vestită mai cu seamă prin bogăția aurului din munții și apele ei și se aseamănă în mai multe privințe cu țara noastră.

Ea e situată între gradele 32 și 42 latitudine nordică, adică ceva mai la sud decât România, a cărei latitudine medie e de 45°.

Temperatura medie anuală a Californiei e de 14°, a României de 11°, dar iernile grele acolo nu sunt cunoscute, așa în cât clima Californiei e dulce, pe când a noastră e caracterizată prin extreme mari. Totuși condițiile în cari se cultivă pământul acolo și la noi se aseamănă mult și pentru aceea am crezut a nu fi lipsit de interes un articol publicat în faimoasa revistă germană «Ueber Land und Meer», semnat de cunoscutul scriitor Franz Baumgarten și pe care îl dăm aci în traducere.

Groznicul cutremur căruia i-a căzut pradă San-Francisco, îndreaptă privirile tuturor iarăși către raiul american de pe coasta Oceanului Pacific. Cu câteva zeci de ani mai în urmă, California era cunoscută numai ca țara aurului și de numele ei se legau cele mai ciudate închipuiri despre câmpurile de aur și despre o sumă de obiceiuri particulare. Acum s'au schimbat lucrurile. Și astăzi încă California e țara aurului, dar locuințele săpătorilor de odinioară au dispărut, exploatarea minelor se face de societăți mari, după principii științifice. Agricultori și pomologi statornici acolo au luat locul săpătorilor de aur aventurieri, și spicele aurii ale lanurilor de grâu, fructele aurii ale dumbrăvilor cu portocale și lămâi, sucul auriu al viței de vie au făcut și mai vestită faima țării și aduce mai multă bogăție în țară decât aurul lucitor scos din munți și din ape. În toate părțile s'au ridicat fabrici colosale pentru uscarea și compotizarea fructelor.

Multe trenuri străbat continentul american cu scopul de a duce fructe proaspete din California în orașele mari ale Orientului, de unde apoi iau drumul spre Europa. Numeroase vapoare și corăbii cu pânze duc grâul în jurul capului Horn la Liverpool și în timpul din urmă chiar până în China și Japonia. Întinderea ce a luat exportul de grâu se poate vedeă din faptul că în unii ani e egal cu o treime a întregului export de grâu a Statelor Unite. Când va fi gata canalul Panama, atunci dintr'odată California fiind mai aproape de Europa cu câteva mii de kilometri, exportul va sporî cu mult.

Odată cu descoperirea aurului începî și agricultura, pe când cultura pomilor roditori și a viței de vie, cari alcătuiesc în prezent cel mai mare izvor de bogăție al țării, fură îndrumate pe calea cea bună cu vre-o douăzeci treizeci de ani mai târziu. Sub

stăpânirea Spaniolilor California eră o țară părăsită de oameni, deplin necunoscută, sau cel puțin comoara mijloacelor firești de traiu eră nefolosită. Misiunile răspândite în țară își întocmiră o gospodărie întinsă cu ajutorul Indienilor convertiți, cari nu erau alta decât niște sclavi ascultători; ele aveau turme mari și au plantat viță de vie adusă din Spania, foarte răspândită încă astăzi, din care se face vinul obișnuit al țării; dar activitatea lor a adus puțin folos. Abia când Mexico dobândi nea-tărnaarea în anul 1823, se făcu o schimbare în condițiunile de traiu. Statul american dărui pământuri întinse oamenilor influenți și aceștia începură a crește în mare pe pajiștile vaste ale văilor Sacramento și San-Ioaquin vite cornute și în special oi California însă dobândi locul ce i se cuvenea, tocmai prin pacea dela Guadalupe-Hidalgo din 1848, prin care fu alipită de Uniunea nordamericană. În acelaș an elvețianul Sutter găsi cel întâiu aur lângă forestreul său și dintr'odată California deveni renumită. Mici și mari mergeau într'acolo, pentru a scormoni pământul, doar ar găsi metalul galben, care aveă să le procure bogăție, traiu bun și fericire. Dar tocmai cei mai mulți și mai buni între căutătorii de aur se simțiră stânjenți de nevoia spălării aurului. Ei se dedară agriculturii și grădinăritului, încercarea reuși mai bine decât se așteptau și ajunseră iute la stare și bogăție. Ei cumpărară dela colegii lor spanioli terenurile rând pe rând și după o luptă îndârjită cu crescătorii de vite, cari cu orice preț căutau să îndepărteze pe agricultori, mai cu seamă de valea San-Ioaquin, ei li învinseră în sfârșit pe toată linia și prefăcură «Central-Valley», care e udată de amândouă apele sus numite, într'un an uriaș de grâu.

«Central-Valley» e un petec de pământ încântător. Înainte de începutul verei secetoase și lipsite de ploi, la a cărei arșiță grânele și poamele se coc minunat, stejarii singuratici, împraștiați peste tot șesul și dumbrăvile împleticite de viță de vie, se învălesc cu un frunziș bogat. În această vale minunată se află fermele vestite ale Californiei, moșii cu întinderea unor principate cari nu produc alta decât grâu și orz. Cât de mare e producțiunea de grâu dovedește și împrejurarea că proprietarii își construiesc corăbii și trimit grâul deadreptul la Liverpool fără mijlocirea negustorilor intermediari.

Un agricultor german ar da din cap cu neîncredere, când ar vedea cum se exploatează o asemenea fermă uriașă. O gospodărie în care se practică culturi alternate și îngrășarea pământului se cunoaște numai pe moșiile mai mici, unde pe lângă grâne se cultivă și vița de vie, legumi și poame. Proprietarul mare nu cunoaște decât ogorul sterp ca mijloc pentru îmbunătățirea solului; metoda primitivă de gospodărie cu două ogoare, și pe moșiile cele mai fertile chiar, nici aceasta nu e practică. Multe moșii mari și mijlocii n'au alte vite decât cai și catări de muncă. Agricultorii sunt în parte siliți la o asemenea exploatare prin plata ridicată a muncii și prin lipsa de brațe,

cari împrejurări au provocat înlocuirea brațelor prin mașini și cai, mai ales de când cu oprirea emigrării Chinejilor, care oprire a răpit agriculturii brațele estene și râvnitoare de muncă. Acum orice moșie își ține numai o ceată mică de lucrători. Ceilalți sunt tocmiți numai la semănat și la recoltă și merg auirea când s'a isprăvit lucrul. Atunci gădesc muncă îndestulătoare la culsul poamelor și în fabricile de conserve, așa că un lucrător harnic și mulțumit cu puțin e în stare să adune în câțiva ani așa mult, în cât să ia în arendă o moșie mică și să devie în scurt timp stăpân.

(Sfârșitul în No. viitor).

Olimpiu Boiu
Silvicultor, șeful regiei Dom. (Cor. Mălini)

Hrănirea copiilor miei după înțărcat.

E un obicei rău și prin sate ca și prin orașe ca să le dea copiilor îndată ce s'au înțărcat tot felul de mâncări. Părinții zic că le e milă, că nu vor să vadă pe copii că poftesc.

Ia gândește-te la o mașină de treer? Cum se aruncă snopii? întregi ori desfăcuți? Firește că desfăcuți.. după ce li se taiă legăturile. Și de ce oare? Ca să nu se înnece și să se betejască mașina. . . Dar dacă în loc de snopi de grâu, s'ar aruncă în mașină snopi de nueluși, ce s'ar întâmpla?

Așa e că s'ar strică.

Astfel și mașina omenească, a copiilor mici, fiind deprinsă cu lapte, când se înțarcă și li se dau mâncări ce mănâncă și cei mari: mămăligă, varză, castraveți ș. a., mașina lor fiind slabă, se strică întocmai ca și o mașină de celelalte, care ar fi hrănită cu snopi întregi ori nueluși.

Și boalele mașinii omenești (stomacului) mai cu seamă la copii sunt foarte primejdioase; necătate la timp, aduc moartea la cei mai mulți copii.

Ca să se îmbolnăvească mai rar și să moară mai puțini, copiii, să nu mănânce post până li se va întări stomacul, până la 6 ani. . .

Negreșit, vă mirați și ziceți că se calcă legea creștinească. Părintele din sat a arătat o poruncă dela Sf. Episcopie, care sfătuește pe părinți să nu dea post copiilor mici.

Mi a spus un doctor că în privința nașterilor, puține națiuni ne întrec; iar în privința morților stăm destul de rău. Mor mai ales copiii mici.

Din 100 copii născuți, 30 la sută mor până la 3 ani, din pricina stricării stomacului, fiind hrăniți prost.

Facem deci un păcat de moarte, dacă, după înțărcat, dăm copiilor altceva decât lapte, ouă moi, zeamă de carne și altele.

Iar când se îmbolnăvesc, să i arătăm la doctor, care singur știe toate beteșugurile mașinii omenești; nu să alergăm la babe și descânțece.

N. Bradea.

MĂNĂȘTIRILE DIN DOBROGEA.

Manăstirile din Dobrogea sunt însemnate nu numai ca dovezi ale credinței creștinești a strămoșilor noștri, — ceea ce se poate spune despre oricare manăstire din țara românească — dar încă sunt vrednice de a fi cunoscute din pricina faptului că au dăinuit pe pământ supus unei stăpâniri streine și păgâne.

În rândurile ce urmează vom da câteva notițe despre aceste sfinte locașuri, precum și chipurile lor.

Ne vom folosi într'aceasta de lucrarea ce am citat «Monografia sfintei Episcopii a Dunării de jos» de diaconul A. Constantinescu.

Manăstirea Cocoș este așezată aproape de orașul Isaccea. Ea este întemeiată între anii 1832—35 de către un călugăr Visarion de fel din Transilvania, care se întorcea dela Sf. Munte.

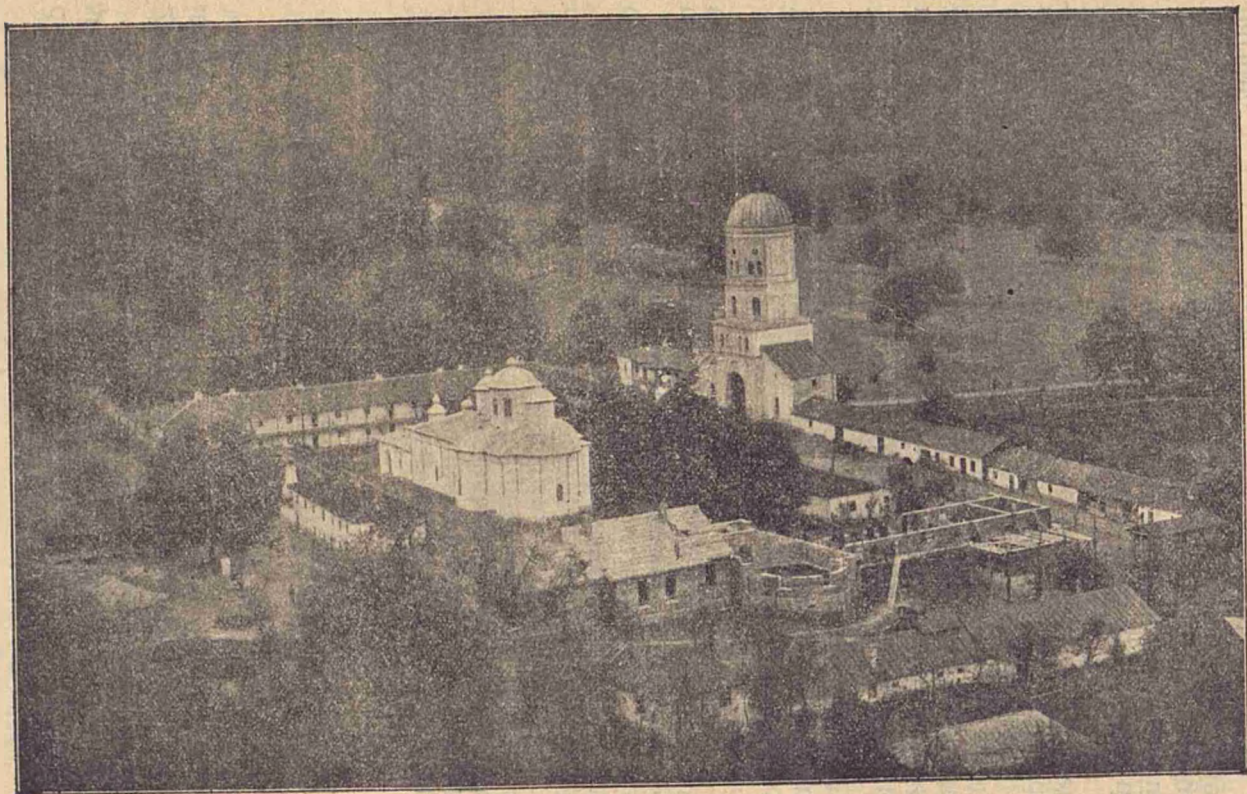
Acesta și cu câțiva ucinici ai săi zidiră cea dintâiu biserică. Una nouă se ridică în 1853 după ce un alt transilvănean făcù danie o sumă de 15.000 galbeni și multe vite.

Numele de Cocoș i s'a dat după un delușor din spre răsăritul manăstirii, care se numia mai nainte *Dealul Cocosului*, «pentru că locuitorii de pe atunci ar fi auzit adeseori cântecul unui cocoș sălbatec ce se pripășise pe acel delușor».

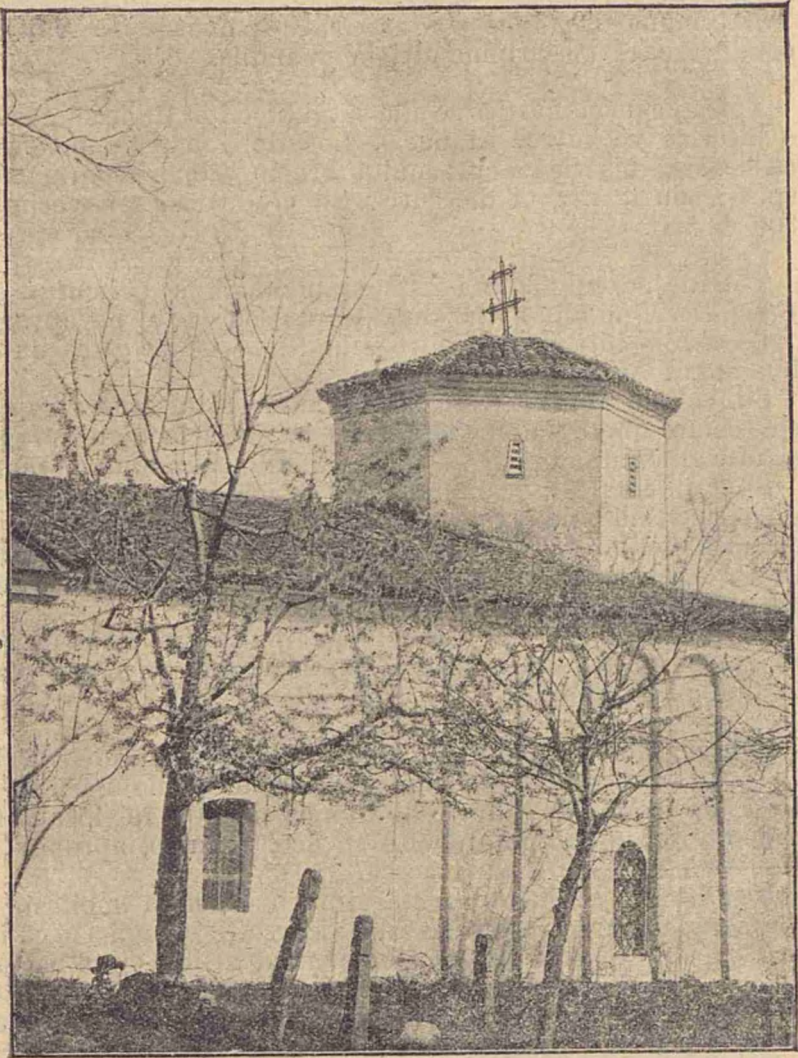
Precum se vede în gravura alăturată, în jurul celor două biserici sunt clădiri cari slujesc pentru locuința monahilor: unele în stare bună, altele aproape ruinate. Ni se spune că P. S. Pimen a luat măsuri ca acestea din urmă să fie reparate.

În poarta manăstirii e o frumoasă și falnică clopotniță, începută în anul 1864, dar sfârșită tocmai în anul 1883.

Manăstirea aceasta aveă o avere destul de însemnată, dar

Mănăstirea Cocoș.

Biserica Sf. Atanasie din Nicolaești.

unii din stareții de pe vremuri n'au făcut bună gospodărie și astfel au adus-o la strașnică strâmtoare.

De aceea Statul a intervenit, după ce Dobrogea s'a unit cu țara românească, i a luat proprietatea în stăpânire, iar în schimb i-a plătit datoriile și i-a fixat o subvenție de 10.000 lei pe an.

Azi mănăstirea aceasta are 50 de monahi și 5 frați conducerea P. C. arhimandrit Versanufie.

Aproape de mănăstire se află satul Nicolitel, unde se găsește o biserică veche Sf. Atanasie. Locuitorii bătrâni povestesc că această biserică a stat multă vreme acoperită cu pământ spre a nu fi văzută de Turci. Se crede că ar fi veche de 300 de ani.

Tot în județul Tulcea este și mănăstirea *Cilicului* sau *Celic Dere*, numită astfel după pâraul ce curge pe aproape.

Ea a fost întemeiată între anii 1841—44 de către un arhimandrit Atanasie Lisavencu.

Sunt două mănăstiri cu acelaș nume la o depărtare de 2 kilometri una de alta. Odinioară, într'una locuiau călugări și într'alta călugărițe. Azi sunt ocupate amândouă de maice.

Sunt în total 87 de maice și 13 surori, mai toate de origină rusă, ne spune cartea citată. Ele se îndeletnicesc cu cultura pământului mănăstiresc. Acest pământ constă din 180 hectare pentru arătură și 15 hectare vie. Statul le dă 5.000 lei pe an și 1.000 chilograme de sare.

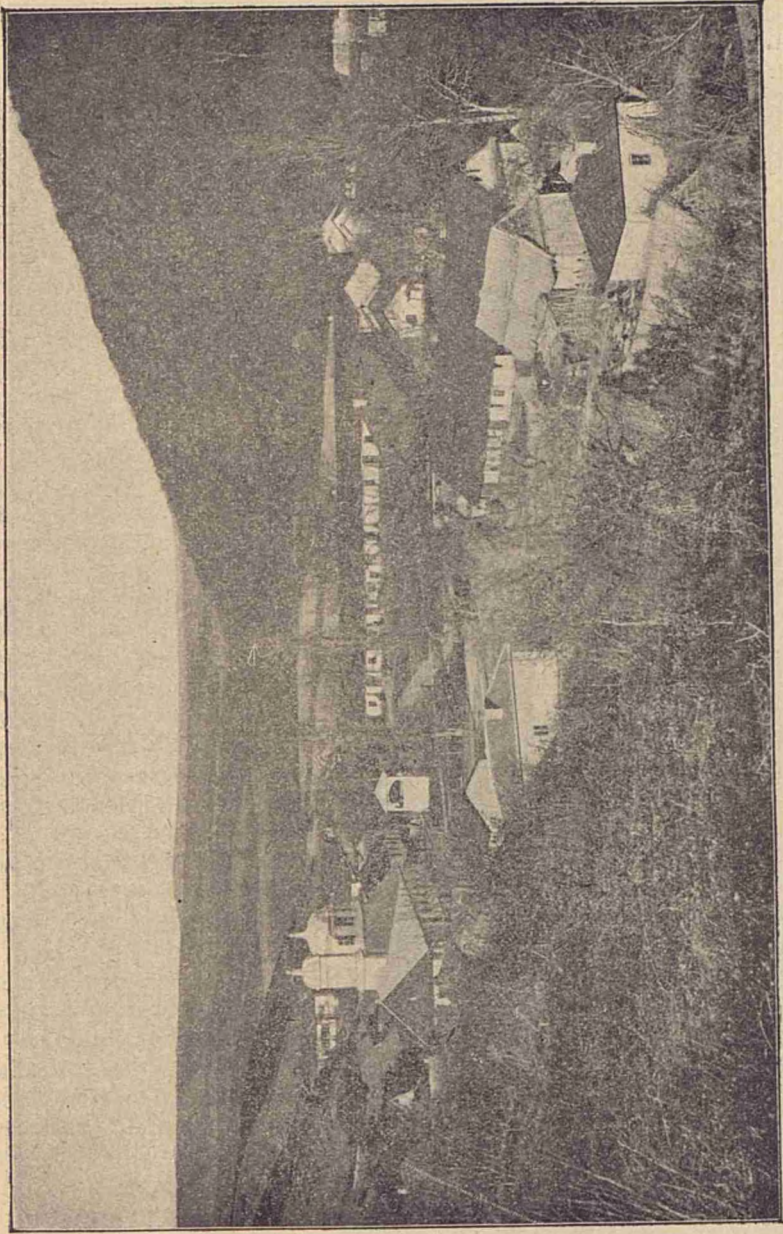
E curios de însemnat că cele mai multe din maici nu știu românește și de aceea sfânta slujbă se face în mare parte în limba rusească.

Călugării cari locuiau într'una din mănăstirile dela Celic-Dere au fost mutați în anul 1881 în urma hotărîrii P. S. Iosif, episcopul de atunci al Dunării de jos, în localitatea numită *Saun* pe malul bălții cu acelaș nume, aproape de Dunăre spre răsărit de Isaccea.

Mănăstirea aceeaș constă dintr'o biserică modestă și dintr'un număr de chilii în cari locuiesc 13 călugări și câțiva frați. Ea posedă 84 hectare de pământ arabil și 16 hectare de vie și trei mori, precum și vite. Statul îi dă pe an 1.000 de lei și 1.000 chilograme de sare. Monahii sunt de neam rus și vorbesc aproape toți numai rusește.

A.

— Atunci vei cunoaște adevărul mai bine, când vei depărtă orice patimă dela tine.

Mănăstirea Celie-Deré din județul Tulcea.

Schitul Saun din județul Tulcea.

Din vorbele reginei Luiza a Prusiei.

Nu de mult, chiar anul trecut, s'a serbat în Germania împlinirea a o sută de ani de la înfrângerea sângeroasă de la Iena și Auerstädt, unde Napoleon zdrobi armata Prusiei cea atât de lăudată. Rușinea a fost și mai mare, căci, o dată cu înfrângerea rușinoasă a armatelor, s'a prăbușit și toată organizația civilă a statului. Regele Prusiei și sfetnicii lui de aproape nu voiseră să ia 'n seamă sfaturile acelor care înțeleseseră că-nu e chip de stat în potriiva armatelor de cetățeni ce Franția întocmise și că s'a trecut vremea oștilor adunate pe leafă și mustruite cu bățul. El credeă că poate opri mersul înaintea al lui Napoleon ori când o potti și deci că va culege roadele biruinței, ridicându-se în locul Austriei, în fruntea țărilor germane. Nu voise regele să primească nici sfatul celor care înțeleseseră că învătătura poporului e arma cea mai puternică, dacă deșteaptă și întărește în cel mai din urmă di'ntre cetățeni hotărîrea și voința de-a învinge pe dușman sau de-a muri. Se temeă că școala, așa cum o întemeiaseră Pestalozzi în Svițera și ucenicii lui pe aiurea, să nu ațite din cale-afară poftele poporului de jos și să-l facă nenorocit, când n'o putea ajunge să și le mulțumească !

Iată însă că tocmai când se credeă aproape de țel și că vor pune sfârșit mărîrii lui Napoleon I, furtuna a dărâmat puterea Prusiei la pământ. Din Germania, de la Niemen la Rin, de la Marea Nordului și Marea Baltică pân la Viena și Tirol, nu mai eră nici o țară germană, care să nu fi suferind jugul străinilor ori care, cel puțin, să nu fi fost învinsă în bătălii. Napoleon a luat de la Prusia cât a voit și i-a lăsat cât a crezut că nu e destul spre a o face primejdioasă. Prusiei nu-i mai rămăsese nici o palmă de pământ la apus de Elba. Prin tratatul de pace de la Tilsit, regele Prusiei s'a îndatorat a nu țineă armată mai mare de 42.000 de oameni !

După înfrângere, au căpătat trecere și ascultare la curte, oamenii prigoniiți și desprețuiți de odinioară. Scharnhorst a fost ministru de războiu, iar Stein a așezat pe alte temelii organizarea statului. Ideile lui Pestalozzi au găsit de asemenea ascultare. Prusia, și după pilda ei Germania, începură pregătirea spre a se desrobi din jugul străinilor. În locul armatei de lefegii se întemeie armata în care intră pe rând și pe scurt timp, toată tinerimea; întemeie rezerva și milițiile. În curând, fără a țineă sub steaguri mai mult de 42.000 de oameni, Prusia putu ridica 150.000 de cetățeni soldați și împreună cu alte țări germane și cu Anglia, zdrobi puterea lui Napoleon cel Mare

Regina Prusiei, Luiza, lucră mult la înnoirea și prefacerea Prusiei

Iată ce-a zis regina, către fii săi, după înfrângerile de la Iena și Auerstädt :

«Mă vedeți plângând .Jelesc pieirea armatei. Văd dărâmându-se într'o zi clădirea la a cărei înălțare oameni mari au lucrat două sute de ani. Nu mai este stat prusian, nu mai e armată prusiană, nu mai e nici o mărire națională : Au pierit, ca și negurile, cari ascundeau pe câmpiile de la Iena și Auerstadt primejdiile și groaza acestei nenorocite lupte ! Ah, fiii miei, sunteți în vârsta când mintea poate înțelege această nenorocire grozavă. Amintiți-vă pururi, când muma și regina voastră nu va mai fi, acest ceas nenorocit ! Vărsați lacrimi la amintirea mea, cum îmi plâng și eu acuma pieirea patriei *Dar nu vă mulțumiți cu lacrimi. Lucrați, întăriți-vă !* Poate spiritul mântuitor al Prusiei se va coborî asupra-vă. Mântuiți atunci poporul din înjosirea în care zace. Căutați de câștigați din nou de la Franția mărirea strămoșească, ca bunicul vostru cel mare, care a răzbunat la Feerbelin înfrângerea și rușinea suferită de tatăl său de la Svezi. *Ah, fiii miei, nu vă lăsați pradă moleșirii acestui veac ! Fiți bărbați, viteji, vrednici a vă numi prinți și nepoții lui Friederich cel Mare. Și dacă nu veți putea ridica din nou statul ingenuchiat acuma, muriți, cum a murit Louis Ferdinand».*

Și Prusia și Germania s'au sculat din Morți și au ajuns astăzi țara cea mai puternică de pe Pământ.

St. N.

De pe Domeniile Coroanei

În zilele de 12, 13 și 14 Februarie a. e., d-l Ion Kalinderu a inspectat Domeniul Coroanei Bicaz, din jud. Neamțu.

Pe lângă lucrările Domeniului, d-sa a vizitat școalele și bisericele din localitate. Astfel, a fost la școala primară din Bicaz, care a fost mărită prin adăogarea unui coridor larg necesar repausului și instrucției militare a elevilor ; la școala de meserii din Bicaz, la școala și la biserica din Cârnu, care se construiește din nou și va fi gata anul acesta.

La școale a împărțit cărți elevilor și a dispus să se facă de către Administrația Domeniului Coroanei un nou local pentru școala de meserii din Bicaz; iar la școala din Tașca să se mărească sala de clasă și să i se facă și alte îmbunătățiri.

A mai vizitat societatea economică culturală cu numele său, unde a fost întâmpinat de comitet și de numeroși săteni. D-l Președinte Popovici i-a prezentat situațiunea băncii și i-a mulțumit în numele tuturor membrilor pentru sprijinul moral și material ce le dă. Tot aci a vorbit d-l Epureanu, președintele cooperativei «Bicazul», care deși înființată numai în Maiu 1906, are 79 membri și un capital vărsat de aproape 12.000 lei.

Mulțumind atât d-lui Popovici și d-lui dr. Epureanu cât și tuturor membrilor pentru frumoasele rezultate, d-l Kalinderu expune însemnătatea băncilor populare și a cooperativelor pentru desvoltarea economică a locuitorilor. Dar băncile populare de pe Domeniile Coroanei mai au înscris în statute și ridicarea cul-

turală, care urmărită odată cu cea materială, nu poate da decât aceleași rezultate îmbucurătoare. De aceea îndeamnă pe toți să se intereseze cu toată râvnă la aceste instituțiuni, asigurându-i că le va da și de aci înainte tot concursul.

Cu prilejul acestei inspecțiuni, d-l Kalinderu a mai dispus construirea unui frumos local care să servească pentru teatru sătesc și pentru societate.

Când e scarlatina molipsitoare?

Se crede că scarlatina e molipsitoare, adică se ia, numai când începe pielea bolnavului a se curăța, a se disscămoșa. Alte boli asemănătoare cu scarlatina, cum e pojarul (coriul), se iau și înaintea de-a se fi arătat roșeața pe trup. Indată ce copilul are guturaiu, tușește, îi lăcrămează ochii, poate molipsi pe alții. De scarlatină însă credeau pân acuma și destui doctori că nu se ia pân la urmă, când se curăță pielea. Doctorul Boisson a dovedit, acuma de curând, că și această boală se ia chiar dela început și că molipsirea se face prin flegma din gură sau din gât.

Aci se află di'ntr'untâiu microbii boalei și tot aci se țin vii pân mai târziu. D-rul merge mai departe și crede că scămile de pe piele sunt primejdioase numai pentru că se află pe ei microbi din flegmă.

Fără a merge așa de departe, e destul să ținem seamă că scarlatina se ia și din flegmă și din scamă. D-rul Boisson zice c'a mai dovedit că scarlatina izbucnește după molipsire la câteva ceasuri pân la patru zile.

(la Nature).

In folosul agricultorilor.

Se aduce la cunoștința agricultorilor că cu venirea primăverii, pământul golindu-se de zăpadă, dezastrele pricinuite de șoareci ar putea amenința semănăturile acolo unde iarna a fost mai puțin riguroasă.

*Pentru întâmpinarea acestui pericol, ministerul Domeniilor a hotărît să se distribue **gratuit** culturii de microbul tifosului șoarecilor, pentru distrugerea acestor rozătoare.*

Doritorii, a căror semănături nu sunt acoperite cu zăpadă vor adresa ministerului cerere timbrată în care rvo arată numărul hectarelor invadate de șoareci.

Pentru fiecare hectar invadat e absolută nevoie de cel pu-

în o eprubetă a numiților microbi; orice reducere poate compromite rezultatul bun ce se poate aștepta după întrebuințarea acestor culturi. Tot pentru acest scop e nevoie ca culturile să fie întrebuințate cât mai curând după primirea lor și cel mai târziu după 8—10 zile.

Când din diferite cauze nu s'ar putea întrebuința culturile la timp, atunci să se înapoeze ministerului și se vor trimite alte culturi proaspete.

Culturile se trimet în mod cu totul gratuit autorităților comunale cari sunt datoare a înapoia eprubetele ori a trimite 20 bani pentru fiecare eprubetă lipsă.

Persoanele cu dare de mână vor trebui să depună la minister «Serviciul zootehnic», odată cu cererea și o garanție de 20 bani, valoarea fiecărei eprubete cerute; această garanție se va restitui tuturor acelor cari vor înapoia eprubetele în cel mult 15 zile dela data expedierii lor, reținându-se valoarea celor ne înapoiate în timpul arătat.

Sătenilor li se trimite fără această garanție, dar cererile lor trebuiesc făcute prin primăria respectivă.

Toți acei cari au deja depuse garanții și căroro nu s'a putut să li se trimeată culturile arătate din cauza timpului, vor reînori cererea lor dacă au nevoie,

Cronica Săptămânii.

Primirea lui Munir-Pașa la Palat.

Trimisul extraordinar al Sultanului pe lângă Curtea noastră, Exc. Sa Munir-Pașa, ambasadorul otoman de la Paris, a fost primit Duminică 4 Martie în audiență la Palat, de către MM. LL. Regele și Regina.

Erau de față și AA. LL. RR. Prințesele Ferdinand și Prințesa Maria, cu micii principii, casa civilă și militară a M. S. Regelui, doamnele de onoare ale M. S. Reginei, Exc. Sa Kiazim-bei, ministrul Turciei și personalul ambasadei precum și d. ministru de externe Ion Lahovari.

După cum se știe, Munir-pașa a avut onoarea să prezinte M. S. Regelui o scrisoare autografă a Soveranului său precum și insemnele ordinului «Şefakat» în brilante conferite de M. S. Sultanul, M. S. Reginei noastre.

În cinstea trimisului Sultanului turcesc s'a dat și un prânz la Palatul Regal, unde au fost invitate și persoane însemnate din Capitală.

Incercări de maghiarizare pentru frații noștri.

Ungurii, prin ministrul lor Apponyi, se pregătesc să maghiarizeze școalele numite confesionale de peste munți.

O gazetă românească de acolo, vorbind de primejdia ce amenință pe frații noștri de a-și pierde limba, scrie între altele:

«Din Carpați la Dunăre, din Sat-mare până în Săcele, pe tot întinsul plaiurilor Ungariei locuite de Români să răsune ca un vifor cuvântul nostru de protestare: nu se poate!

«Nu se poate, fiindcă nimenea nu ne poate pretinde să ne sinucidem; nu se poate, fiindcă sufletele noastre ale noastre sunt, deci noi avem dreptul să ni le cultivăm.

«Să se adune poporul cu preoții lor cu crucea în frunte, la Blaj, la Sibiu, la Brașov, la Abrud, la Câmpeni, la Ileana, la Băsești, la Lugos, la Arad și la Timișoara. Și pretutindeni!

«Să vină Arhierii și fețele bisericesti în mijlocul poporului nostru, să îmbrace odăjdiile și să pună să se tragă clopotele. Să mergem la Maiestatea Sa Regele Ungariei și să-i înaintăm jalba neamului subscrisă de zeci de mii de Români.

«Și dacă nici așa nu vor ascultă glasurile disperării, — să ne închidem școalele, iar mamele române să nu-și lase copiii dela sânul lor. Să-i țină strâns la sân, — și să vină jandarmii să-i smulgă și să-i ducă la școalele lui Apponyi, — dacă le dă mâna!..»

Cât de demn știu să răspundă frații noștri la încercările de maghiarizare ale căpeteniilor Ungurilor! Și vor birui, căci nu se poate răpi cu puterea dreptul de a vorbi și a te ruga lui Dumnezeu în limba strămoșească.

Cine sapă groapa altuia....

Ziarele de peste munți povestesc o întâmplare foarte ciudată:

Intr'un sat de pe câmpia Ardealului un gospodar și-a vândut la târg zilele trecute o pereche de boi cu 480 fl. Satul întreg, dar mai ales vecinii știau acum că gospodarul are bani. Unul dintre vecini — om cu avere de altfel și el, dar lacom după bani — pândia după bani și a luat hotărârea să-i fure în chipul următor.

A așteptat cea mai apropiată Duminecă și după ce a văzut că prietenul cu bani a plecat la biserică cu soție cu tot, s'a dus la casa lui, unde rămăsese numai o fetiță ca de 7 ani, căreia îi spuse că el i-a dat tatălui ei o coroană să i-o păstreze între banii lui, căpătați pentru boi și că ar vrea acum să-și ia coroana ca să meargă și el la biserică. A întrebat-o deci unde-și ține tatăl ei banii? Fetița cunoscând pe vecin, în nevinovăția ei, i-a arătat lada numai decât. Vecinul deschide lada, scoțoțește prin ea și șterpelește toți banii de pe boi! Ca să scape acum de singurul martor, chemă fetița și-i spune că el vrea să-i facă un leagăn ca să-și petreacă timpul până îi vin părinții dela biserică și suindu-se pe un scaun, leagă de o grindă din casă un ștreang și face un laț, își bage el capul, dar' din întâmplare să răstoarnă în aceeași clipă scaunul și păcătosul rămâne spânzurat!

Fetița văzând că vecinul tot scoate limba, s'a spăriat, a eșit afară strigând și a fugit la biserică să vestească pe părinți despre cele întâmplare la ei acasă. La această alarmă toți oamenii din biserică au alergat la casa lor și au aflat pe hoțul spânzurat și mort, iar banii din ladă în buzunarul lui!

Așa bate Dumnezeu pe făcătorii de rele.

Pentru nimicit muștele.

Doctorul Chantemesse a dovedit că Egiptenii știau că muștele aduc boli molipsitoare. A găsit scris acest lucru într-o carte a lui Pliniu cel bătrân. Iar doctorul Bordas ne învață să turnăm amestecul următor în umblători și în gunoiul dela cai sau în lăturile dela cuine: 500 de grame de piatră vânăță, 500 de grame de calaican verde, 2 kilograme de clorură de zinc și 30 de grame de acid fenic, mestecate bine cu 30 de litruri de apă.

Informațiuni.

= Se vestește că s'a scos din licitație publică prăvălia No. 7 din palatul Băilor Eforiei de pe Bulevardul Elisabeta din Capitală, publicată în «Monitorul Oficial» No. 266/907.

= La fermele model Studina din județul Romanați (Gara Frăsinet) și Laza prin orașul Vaslui se găsește de vânzare:

La Studina	1780 kgr.	lucernă a	1,50 kgr.
«	«	9000 « sorg	0,15 «
La Laza	500 kgr.	trifoiu	1,20 kgr.
«	«	2000 « meu comun	0,15 «
«	«	2000 « parâng alb de Boemia	0,15 «
«	«	300 « sfecele Ekendorf	0,80 «

Amatorii de a cumpără sămânța se pot adresa direct la administrațiile fermelor, care sunt obligate a trimite probe și pe baza acceptărilor lor să poată face vânzările cerute.

Reviste primite la redacție

în cursul lunilor Ianuarie și Februarie (1).

Răvașul, sub direcțiunea d-lui P. Barițiu, apare în Cluj odată pe săptămână. No. 6. an. V, 9 Februarie 1907.

Revista viticolă, horticolă și agricolă, apare de două ori pe lună sub direcția d-lui V. Brezeanu agronom, București. No. 20. An. XI. Ianuarie 1907.

Revista idealistă, literatură, artă, sociologie, director de M. G. Holban apare odată pe lună. No. 1. An. V. Ianuarie 1907.

Revista generală a învățământului apare lunar în București, sub direcția d-lui Sp. C. Haret. No. 7. An. II. Februarie 1907.

Revista noastră, sub direcția d-lui I. Gorun și a d-nei Constanța Hoșoș, apare de două ori pe lună în București. No. 3 1 Febr. 1907.

Românul politic, literar, religios, apare în București, Duminica. No. 2. Tom. VI. 14 Ianuarie 1907.

Tara noastră, apare odată pe săptămână în Sibiu, sub direcția d-lui O. Goga. No. 5. An. 1. 28 Ianuarie 1907.

Viața literară și artistică, sub direcțiunea unui comitet, apare odată pe săptămână în București (str. Biserica Enei 7). No. 3. An. 1.

Viața românească, apare în Iași sub direcția d-lor C. Stere și P. Bujor. Volumul IV. Anul II. No. 1.

(1) Vezi No. 22.

Pagina glumeață.

Moșneagul de zăpadă.

— Se vede că moșneagului îi e cald: a nădușit.

PRIMA SOCIETATE DE CREDIT
BILANȚUL PE

A C T I V	EFECTE	NUMERA
Emisiune . . . Imprumuturi realizate dela înființare (1 Iulie 1873) până la 31 Decembrie 1906 :		
5% 367.740.500 —)		
4% 34.005.500 —)	401.746.000	
Datoria proprietarilor . Capital neamortizat de proprietari din imprumut :		
5% 271.515.338 60)		
4% 27.539.947 12)	—	299.055.285 72
Amortizarea incasata . . . Saldo contului :		
5% 686.346 40)		
4% 26.592 88)	—	712.939 28
Biblioteca	—	14.000 —
Localul societății	—	6.000 —
Mobilier	—	25.000 —
Bunurile societății vândute . Sumă datorită de cumpărători :		
Breșnița Lei 9.535 86		
Măzânăești « 28.727 69		
Grăjdana « 19.418 30		
Surdila-Stravolca « 39.321 38		
Câlnicul « 27.094 85		
Burdusaci-Sohodolu « 55.000 —		179.098 08
Bunurile societății nevândute . Suma datorită :		
Dof.-Beleghet . . . Lei 1.392.988 88		
Caiuț « 1.792.525 28		3.185.514 16
Anuitatea imprumut . Rate și resturi de rate datorite de proprietari :		
5% Lei 3.697.571 74)		
4% « 382.182 94)		4.079.754 68
Anuitatea primei 3% . . . Saldo contului . . .		169 62
Debitori diverși		33.792 80
Cassa . . . Saldo în seara de 31 Decem. 1906	26.072.081	5.216.464 37
	427.818.081	313.102.018 71

p. Președintele consiliului de administrație, Ion Kalinderu.

FUNCIAR ROMÂN DIN BUCUREȘTI
SEMESTRU II 1906

P A S I V	EFECTE	NUMERAR
Scrisuri funciare . . Valoarea scrisurilor funciare în circulație, însă :		
5% 272.201.685 —)		
4% 27.566.540 —)	299.768.225	
Stingerea imprumut. Scrisuri funciare primite în amortizarea anticipații, perimate și plătite din cele eșite la sorți :		
5% 95.538.815 —)		
4% 6.438.960 —)	101.977.775	
Detentorii Valoarea scris. funciare în circulație :		
5% 272.201.685 —		
4% 27.566.540 —	—	299.768.225
Capital social Saldo contului :		
5% 6.137.732 22	6.137.400	332 22
4% 604.786 —	604.300	486 —
	6.742.518 22	
Capital de rezerva. Saldo cont. lei 20.251.553 24	14.320.700	5.930.853 24
Serv. inter. cupoanelor. Valoarea cupoanelor exigibile și neprezentate la plată :		
5% 3.140.925 —)		
4% 301.816 —)	—	3.442.741 —
Plata scris. func. eșite la sorți. Valoarea scris. func. eșite la sorți și neprezentate la plată până în seara de 31 Decembrie 1906 :		
5% 1.306.585 —)		
4% 116.840 —)	—	1.423.425 —
Fondul pensiunilor. Saldo contului	1.642.936	21.111 57
Diverși proprietari	3.363.200	1.409.128 13
Creditori diverși	3.545	560.632 28
Divid. propriet. . . Divid. 1898 . lei 543 33)		
1899 . « 5.024 43		
1900 . « 595 51		
1901 . « 2.143 43		
1902 . « 1.548 95		
1903 . « 4.183 14		
1904 . « 12.990 67		
1905 . « 68.676 29)		97.705 75
Capital de revirement . . Saldo contului . . .	—	449.378 52
	427.818.081	313.102.018 71

Directorul, D. Sturdza. Șeful serviciului contabilității, Ion Niculescu.

LICITAȚIUNI

La Eforia Spitalelor civile din București se vor ține următoarele licitațiuni, pentru exercițiul 1907 — 1908:

La 10 Martie 1907, orele 10 a. m., pentru păcură fluidă și pentru cărbuni cardiff.

La 16 Martie 1907, orele 10 a. m. pentru sticle medicinale și obiecte de sticlă.

= La 22 Martie 1907 ora 10¹/₂ a. m., la Eforie, cât și la Primăria comunei Curtea de Argeș cu oferte închise, pentru arendarea munților mai jos notați, pe un period de 3 ani, cu începere dela 23 Aprilie 1907 și anume:

«Județul Muscel.»—Muntele Clăbucetu, comuna Nușoara, garanție provizorie 450.

«Județul Argeș.»—Muntele Clăbucetu Buștenii, comuna Sălătrucu, garanție provizorie lei 50.

Supra oferte și oferte condiționale nu se primesc.

= La 28 Martie 1907, ora 10¹/₂ a. m., pentru închirierea pe termen de 5 ani, cu începere dela 15 Iunie 1907, a Stabilimentului de băi hydroterapeutice dela Sinaia.

Garanția pentru admitere la licitație este de lei 500.

= Idem pentru vânzarea de veci a locului din orașul Brăila, strada Călărășilor, colț cu strada Malului, în întindere de 1407 m. p., garanție provizorie lei 2.100.

= La 23 Martie se va ține licitație publică la Pref. de Romanai și la Ministerul Domeniilor, Direcția Agriculturii, ora 10¹/₂ a. m., pentru vânzarea unei cantități aproximative de 5600 h. l. porumb din recolta 1906 a fermei Studina.

Condițiunile de vânzare și licitație sunt:

1) Oferte închise și sigilate, prevăzute cu garanția provizorie de 5% din valoare, iar cea definitivă 10%.

Ofertele se primesc dela ora 10¹/₂—11 a. m. când în fața concurenților se vor deschide și încheia actele cuvenite.

2) Prețul cu oferta se va stabili pe vagonul de 10.000 kgr. «văzut și plăcut» și marfa predată loco fermă.

Incărcarea în saci și sacii privesc pe cumpărător.

3) Bătaia porumbului se va începe imediat după aprobarea licitației; iar predarea se va face direct și imediat dela mașina de bătut, și pe măsura baterii lui.

4) Ministerul pune la dispoziția cumpărătorului magazia pentru adăpostitul porumbului predat până la ridicarea lui din fermă. Conservarea din momentul predării privește pe cumpărător.

5) Ridicarea porumbului din magazie se va face în termen de 30 zile dela predare.

6) Plata se va face treptat cu predarea.

7) În caz de ne primire a porumbului la mașină, sau ne ridicare din magazie, conform condițiilor prezente, cumpărătorul pierde garanția, fără nici un drept de despăgubire și fără a așteptă vre-o punere în întârziere.

8) Dispozițiunile legii comptabilităței publice sunt obligatorii la ținerea acestei licitațiuni.

„STEAU A“

Societatea «*Steaua*» are de scop a lucră pentru întinderea învățaturii în popor, prin tipărirea și răspândirea de scrieri și publicații morale, patriotice și de folos practic, și pentru împiedecarea, prin toate mijloacele legiuite, a răspândirii de scrieri și publicații imorale, sau cu tendințe contrarii statului și ideii naționale române.

Cotizația este de cel puțin *doi lei* pe an, iar pentru învățători, preoți rurali și săteni, de cel puțin *un leu* pe an. Fiecare membru este îndatorat ca, în cel d'întăiu an după primirea sa, să facă a se primi în Societate cel puțin alți doi membri noi.

Cererile de înscriere, însoțite de cotizația pe un an, se pot adresa d-lui *Spiru C. Haret*, strada Verde, București.

Comitetul: *Președinte*, Ioan Kalinderu, *Președintele Academiei Române*. — *Vice-președinte*, Sava Șomănescu, *mare proprietar, fost senator*. — *Administrator și casier*, Spiru C. Haret, *fost Ministru, profesor universitar*. — *Secretar*, Const. Banu, *profesor secundar, fost inspector școlar*. — *Membrii:* Petre Gârboviceanu, *fost Administrator al Casei Sf. Elisabeta*; *Autocefale Ortodoxe Române, profesor la Seminarul Central și director al Șc. Normale a Societății pentru învățatura poporului român*: I. Dimitrescu Procopie, *fost senator, fost Primar al Capitalei*; M. Vlădescu, *Ministru, profesor universitar*; Crista N. Negoescu, *administrator al Casei Școalelor, profesor secundar*; Dim. Cecropid, *institutor*. — *Cenzori*, Const. Alimăneșteanu, *inginer de mine*; Preotul econom Const. Ionescu, *profesor secundar*; Const. Alexandrescu, *institutor*.

Membri înscriși și cotizațiunii plătite (urmare).

Căpitan Ionescu N. (marină), (orașul Galați), 5 lei; Căpitan Eugen Boțez, (marină), (orașul Galați), 5 lei; Căpitan Gh. N. Kirițescu, (marină), (orașul Galați), 3 lei; Lt. Blebea Iulian, (orașul Galați), 3 lei; Lt. A. Negulescu, (marină), 4 lei; Căpitan Sion A. (marină), (orașul Galați) 2 lei; Lt. Dan Zaharia, (marină), (orașul Galați), 3 lei; Căpitan G. Agapi, (marină), (orașul Galați), 5 lei; Lt. Gh. A. Ionescu, (marină), (orașul Galați), 5 lei; Căpitan A. N. Cumbay, (marină), (orașul Galați), 2 lei; Lt. Maxim, (marină), (orașul Galați), 2 lei; Căpitan Adrian I. Vasiliu, (marină), (orașul Galați), 4 lei; Gh. Drăgănescu, (marină), (orașul Galați), 3 lei; I. N. Drăghici str. Domnească 83, (orașul Galați), 2 lei; D. A. Țăranu, avocat, (orașul Galați), 3 lei; Traian Alexandrescu, avocat, (orașul Galați), 2 lei; C. Graur, tipograf, (orașul Galați), 2 lei; Aurel Bunea, comerciant, (orașul Galați), 4 lei; Gh. Taescu, comerciant, (orașul Galați), 3 lei; M. Pastia, institutor, 2 lei; Petre I. Petrescu, institutor, com. Eliza Stoenesti, jud. Ialomița, 1 leu; Gh. Ivan, com. Eliza Stoenesti, jud. Ialomița, 1 leu; I. Niculescu, com. Eliza Stoenesti, jud. Ialomița, 1 leu; Coralia P. Petrescu, com. Eliza Stoenesti, jud. Ialomița, 1 leu; Gr. Crăciunescu, com. Stoenesti, jud. Ialomița, 1 leu; Costache Popescu, com. Eliza Stoenesti, jud. Ialomița, 1 leu; Stelian I. Teodorescu, com. Eliza Stoenesti, jud. Ialomița, 1 leu; Matei Florea, com. Eliza Stoenesti, 1 leu; Gh. Ionescu, com. Eliza Stoenesti jud. Ialomița, 1 leu; C. Petrescu, elev, com. Eliza Stoenesti, jud. Ialomița, 2 lei.

Numărul membrilor înscriși cu începerea anului 1907 este de 245, iar veniturile societății, tot în acest timp, sunt de 511 lei.

(Va urma în numărul viitor).

D-lui Ioan M. Popescu din Căciulați
 Dirigintele școlii comuna Cocioș
 jud. Ilfov

prin Gara Perleș.

LUPA

1, Calea Victoriei, București.

■ PALARII, PALARII, PALARII ■

mel și tari, culori și negre

primesc zilnic

Noutăți diferite.

■ GHETE, GHETE, GHETE ■

pentru Dame, Bărbați și Copii

Fabricațiune proprie

Atelier special pentru comenzi

Primesc blănării în păstrare.

52 - 50

THE BANK OF ROUMANIA, LIMITED

Capital Lire sterline 300.000 deplin
 vărsat. Sediul Londra. Sucursala Bu-
 curești.

Comitetul central: la Londra
 Lachlan Macintosh Rate, „
 G. I. Goschen „
 Vicontele Duncannon „
 E. W. H. Barry „
 Robert Hamilton Lang „
 Demetre de Frank Viena
 P. Naville Paris
 Ad. Vernes „

Directori: / C. A. Stolz
 / E. E. Goodwin.

Censori: Ioan Kalinderu, Demetru
 Ioan Ghika și Arthur Green.

Sediul social:
 Londra 7 Great Winchester street.
 Sucursala: București, Piața sf. Gheor-
 ghe.

„NAȚIONALĂ“

SOCIETATE GENERALĂ DE ASIGURARE, BUCUREȘTI
 Capital în acțiuni întreg vărsat în
 aur Lei 2.000.000

Fonduri de rezervă
 compuse din prime
 și daune 3.955.688.76
 Idem format din capi-
 tal și alte rezerve » 1.075.842.60

Total în aur Lei 7.052.531.36
 Daune plătite Lei 33.000.000
 Vice-președinte A. Bălcoianu.
 Dir. general E. Grünwald.

„NAȚIONALĂ“ asigură contra in-
 cendiului, a «grindinei», contra riscu-
 lui pierderii valorilor. Asigurările
 pentru viață sunt primite în toate
 combinațiunile obișnuite ca : «cas de
 moarte, supraviețuire, zestre și rentă».
 Sediul social în palatul Societății din
 str. Doamnei No 12, București. Re-
 prezentanță generală în București,
 str. Smârdan No. 4. Agenții în toate
 orașele din țară.

Inst. de Arte Grafice Carol Göbl S-sor Rasidescu, Str. Doamnei 16.—18.287.